

A Fővárosi Ítéltábla a Földes-Kővári-Zilai Ügyvédi Iroda (**felperesi képviselő címe**; ügyintéző: dr. Zilai Jánosügyvéd) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek, I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű és a dr. Szemes Mariannapártfogó ügyvéd (**II. rendű alperesi képviselő címe**) által képviselt II.rendű alperes neve (**II. rendű alperes címe**) II. rendű alperes ellen, felelősség megállapítása iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2013. október 24. napján kelt, 9.G.40.885/2012/20. számú ítélete ellen, a II. rendű alperes részéről benyújtott fellebbezés folytán a 2014. március 12. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a másodfokú eljárás illetéke az állam terhén marad.

Megállapítja továbbá, hogy a fellebbező, pártfogó ügyvéd által képviselt II. rendű alperes a másodfokú eljárás során egészében pervesztes lett, a pártfogó ügyvéd díjáról a jogi segítségnyújtó szolgálat határoz.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az **felperes neve** felperestől a L. Kft. (adós) többek között poliészter, gyanta, üvegpaplan, stb. árucikkeket rendelt meg. A felperes a megrendelést teljesítette, a 192.930 forint vételárról számlát bocsátott ki. A fizetési határidő 2009. október 2-a volt.

A L. Kft. a követelést nem vitatta, ellenértékét sem fizette ki.

A Fővárosi Bíróság (jelenleg Fővárosi Törvényszék) cégbírósága a felperes kérelmére törvényességi felügyeleti eljárást indított az adós ellen.

A felperes ezt követően felszámolási eljárás megindítását kezdeményezte az adós ellen.

A Fővárosi Bíróság elrendelte az adós cég felszámolását, melynek közzétételére 2012. március 12. napján került sor.

A felszámolási eljárás során a felperes hitelezői igénybejelentést tett a kijelölt felszámoló szervezetnél (ÁFI Felszámoló és Vagyonkezelő Zrt.).

A követelést a felszámoló 192.930 forint tőke, továbbá 5.000 forint regisztrációs díj tételekben „f” kategóriában vette nyilvántartásba. Az adós gazdálkodó szervezet önálló képviseleti joggal rendelkező vezető tisztségviselője a II. rendű alperes volt 2005. április 11-től 2010. február 2-ig, őt váltotta a tisztségben 2010. február 2-től a felszámolás jogerős elrendeléséig terjedő időre az I. rendű alperes.

Az adós társaság 2007. június 30-án 4.788.000 forint bruttó vételárért nyomtatógépet vásárolt az üzleti tevékenység folytatásához, a gép meghibásodás miatt használhatatlan volt. A szavatosi igényérvényesítés eredménytelen volt, a per szünetelés folytán megszűnt.

Az adós gazdálkodó szervezetnek 2008. üzleti évben az értékesítésből származó bevétele 25.719.000 forintra nőtt (az előző évi 22.216.000 forinthez képest). A ráfordítások miatt is a társaság veszteségessé vált, a mérleg szerinti eredménye az előző év 1.161.000 forinthez képest -1.765.000 forintra változott.

A 2008. december 31-i állapot szerint az adós társaság saját tőkéje 2.438.000 forintra változott, ugyanakkor a kötelezettségek értéke 11.124.000 forintra emelkedett.

A felperes a Cstv. 33/A. §-ra hivatkozással terjesztett elő keresetet az alperesek ellen, annak megállapítását indítványozta, hogy az I., II. rendű alperesek ügyvezetési feladataikat a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet 2009. október 2-i bekövetkeztét követően nem a hitelezői érdekek elsődlegessége szerint látták el, ezáltal az adós társaság vagyona csökkent.

Kiemelte, hogy a felszámolást megelőzően (2008. és 2009-ben) a mérleget a cég nem adta le, az I. rendű alperes pedig iratátadási kötelezettségét sem teljesítette a felszámoló felé.

A felperes tényelőadása szerint a 2008. évi mérlegadatokat csak egy előkészített mérleg részei, hiszen letétbe nem helyezett beszámolóhoz kapcsolódnak. Álláspontja szerint a II. rendű alperes az adós társaság vagyonát „tékozolta”, erre a számlaegyenleget tartalmazó iratokból következtetett.

Hangsúlyozta, hogy az alperesek, mint volt vezető tisztségviselők felelőssége vélelmezendő.

Az I. rendű alperes érdemi védekezést nem terjesztett elő.

A II. rendű alperes ellenkérelme a felperes keresetének elutasítására irányult. Hivatkozása szerint az adós társaság egy utóbb használhatatlannak minősült nyomdagépet vásárolt, a hiba miatt jogvita alakult ki az eladóval, azonban üzembe helyezés és üzemeltetés nélkül a nyomdagép értékét veszítette és tönkrement. A jogvita eredménytelenül zárult (a per szüneteléssel megszűnt). A társaság likviditási problémáit ezen tény okozta.

További védekezése szerint az üzleti döntéseket nem ő, hanem a többségi tulajdonos hozta, aki 2009-ben Izraelbe távozott, ezt követően került sor az üzletrészek értékesítésére. Vitatta, hogy 2009. október 2-től 2010. február 2-ig terjedő időtartamban folytatott tevékenységével oksági kapcsolatba hozhatóan csökkent volna az adós társaság vagyona.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaposnak találta. 20. sorszámú ítéletében megállapította, hogy az alperesek, mint a L. Kereskedelmi és Szolgáltató Korlátolt

Felelősségű Társaság „felszámolás alatt” elnevezésű gazdálkodó szervezet vezetői a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet 2009. október 2-i bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelező érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, ezáltal az adós társaság vagyona csökkent, ezért a felelősségük egyetemleges.

Kötelezte az alpereseket, hogy a felperesnek 15 napon belül fizessenek meg 80.450 forint perköltséget. Megállapította, hogy a II. rendű alperes a pártfogó ügyvéd munkadíját is magában foglaló perköltségét maga viseli.

Ítéletének jogi indokaként felhívta a Cstv. 33/A. § (1) bekezdését. Tényként rögzítette, hogy az adós gazdálkodó szervezet 2009. október 2-i fizetési határidő lejártával sem teljesítette 192.930 forint fizetési kötelezettségét, amely már „jelezhette”, hogy ténylegesen a fizetéseképtelen állapotba jutott az adós társaság. Kiemelte, hogy a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés szerinti felelősség nem a rossz gazdasági döntések meghozatala miatt lehetséges következmény. A volt vezető tisztségviselő nem azért felel, mert a gazdasági társaság fizetéseképtelenné válhatott, hanem azért, hogy amikor már látható a fizetéseképtelenség jövőbeni bekövetkezése, akkortól a még meglevő vagyon egységét és sértetlenségét kell biztosítani a felszámolási vagyonná válás folyamatában, a hitelezői érdekek figyelembevételével.

Kiemelte azonban, hogy az adós társaság éves beszámolókészítési és letétbe helyezési kötelezettségét egyik alperes sem teljesítette ügyvezetői működése alatt, továbbá rámutatott, hogy az I. rendű alperes a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontjai szerinti beszámoló készítési, irat- és vagyonátadási és egyéb kötelezettségeit sem teljesítette.

Felhívta a Cstv. 33/A. § (2) bekezdését, az ott meghatározott vélelem következményét mindkét alperessel szemben levonta, és kiemelte, hogy a vélelmet egyik alperes sem döntötte meg, bizonyítási kötelezettségüket tájékoztatás és felhívás ellenére sem teljesítették. A perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az ítélet ellen a II. rendű alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben az elsőfokú bíróság határozatának részbeni megváltoztatásával a II. rendű alperessel szemben a felperes keresetének teljes elutasítását indítványozta.

Hivatkozása szerint a II. rendű alperes bizonyította az elsőfokú eljárás során, hogy feladatát a Gt. 22. § (2) bekezdésében foglaltak szerint látta el és ezért felelőssége a felperessel szemben nem áll fenn. A II. rendű alperes mindent megtett a cég gazdálkodásának megfelelőségéért és elvárható gondossággal folytatta a gazdálkodást. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az ügyvezető elsődleges feladata a hitelezők érdekének védelme és szem előtt tartása, a 2009. október 2-i fizetési határidejű számlával összefüggésben az adós cég a fizetési kötelezettségét azért nem teljesítette, mert azt nem tudta megtenni.

A II. rendű alperes a tulajdonos utasításai szerint volt köteles eljárni, bár mindent megtett a felperesi számla teljesítése érdekében, de nem tudta megakadályozni azt, hogy az adós egy személyi tulajdonosa 2010 februárjában a céget értékesítse az I. rendű alperes felé. A volt tulajdonos úgy adta el az üzletrészt az I. rendű alperesnek, hogy az I. rendű alperes tudott a felperesi számla kifizetlenségéről, ennek megfelelően már az I. rendű alperes felelőssége a számla kifizetése.

A felperes ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A fellebbezés az alábbiak szerint alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és az abból levont jogi következtetése is helytálló, azzal az ítéletábrába is egyetért, megismételni nem kívánja.

A fellebbezés tükrében rámutat az alábbiakra:

A Cstv. 33/A. §-a alapján indított perekben alapvető jelentősége van annak a ténynek, hogy a perbe fogott volt vezető tisztségviselő (alperes) a felszámolás kezdő időpontját megelőzően eleget tett-e az adós éves beszámolója külön jogszabályban meghatározott letétbehelyezési és közzétételi kötelezettségének, illetőleg teljesítette-e a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontjai szerinti beszámolóképzési, irat- és vagyonátadási, továbbá tájékoztatási kötelezettségét. Amennyiben ezen kötelezettségeit a vezető tisztségviselő nem teljesíti, úgy a Cstv. 33/A. § (3) bekezdése szerint a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell; a vélelem keletkeztette felelősség alóli mentesüléshez annak bizonyítása szükséges az alperes részéről, hogy az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, stb. érdekében. Lényegében a vélelem esetén a bizonyítási kötelezettség általános, Pp. 164. §-ában írt iránya egészében megfordul, az alperesre hárul.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási kötelezettség irányáról és terjedelméről a II. rendű alperest tájékoztatta, aki bizonyítási kötelezettségét nem teljesítette, a tényvélelem alapján fennálló felelősségét kimenteni nem tudta.

A kifejtettek alapján az elsőfokú bíróság határozatának megváltoztatására nem volt törvényes ok, ezért a Fővárosi Ítéletábrába az elsőfokú bíróság érdemben és indokaiban helytálló ítéletét - a fellebbezés tükrében szükséges indokolásbeli kiegészítéssel - lényegében helyes indokai alapján helybenhagyta [Pp. 254. § (3) bekezdés].

A pártfogó ügyvéddel eljáró fellebbező fél egészében pervesztes lett, ennek tényét a Fővárosi Ítéletábrába megállapította, a pártfogó ügyvéd díjáról a jogi segítségnyújtó szolgálat határoz [2003. évi LXXX. törvény 11. §, 7/2002. (III. 30.) IM rendelet 5. §]. A fellebbező fél költségmentessége folytán felmerült illeték az állam terhén marad a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdés és 14. §-a alapján.

Budapest, 2014. március 12.

Pálné dr. Mikola Júlia s.k.
a tanács elnöke

dr. Senyei György s.k.. Vuleta Csaba s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:
(Szénási Rita)